
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

ZSOLTÁR 119 - XIV.

Zsoltár 119, 105-112

2015. 01.11.

IGEHIRETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: János evangéliuma 5:1-9.

Imádkozzunk: Magasztalunk és dicsőítünk Mennyei Atyánk, hogy kegyelmes szavad, gyógyító és új életre vezető Igéd újra és újra elérkezik hozzánk és megszólít bennünket. Ha visszatekintünk a mögöttünk levő napokra, hetekre, sőt egész eddig eltelt életünkre, csak hálaadással mondhatjuk: Te voltál az, aki megelevenítettél, lábunkra állítottál, elindítottál, mert meg is hívtál az élet útjára. Most is így köszönjük meg, Mennyei Atyánk, hogy egybegyűjtöttél bennünket szent házaadba, köszönjük, hogy meghallgatod hálaadásunkat és imádságunkat még akkor is, hogyha tudjuk, csak a töredékét tudjuk kimondani és elmondani mindannak a jónak, amit Tőled kaptunk. És köszönjük, hogy meghallgatod úgy is imánkat, hogy - s ezt magunk is tudjuk - vétesként, bűnre hajlamosként, lázadóként, kicsinyhitűként jövünk Hozzá. De köszönjük, hogy Te hívsz, hogy feloldozz, Te hívsz, hogy levedd terheinket. Kérünk hát, szabadíts meg bennünket minden bűnünktől, oldozz fel vétkeink terhe alól, ajándékozz meg az új életnek minden gazdagságával, Igédnek áldó, utat mutató világosságával. Krisztusért, a mi szabadító Urunkért kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen

Textus: 119. zsoltár 105 - 112. vers

Az én lábamnak szövéténeke a te igéd, és ösvényemnek világossága.

Megesküdtem és megállok, hogy megtartom a te igazságodnak ítéleteit.

Felette nagy nyomorúságban vagyok; Uram, eleveníts meg a te igéd szerint.

Szajámnak önkéntes áldozatai legyenek kedvesek előtted Uram! és taníts meg a te ítéleteidre.

Lelkem mindig veszedelemben van, mindazonáltal a te törvényedről el nem feledkezem.

Tört vetettek ellenem az istentelenek, de a te határozataidtól el nem tévelyedtem.

A te bizonyosságaid az én örökségem mindenha, mert szívemnek örömei azok.

Az én szívem hajlik a te rendeléseid teljesítésére mindenha és mindvégig.

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Ha valaki most újra előveszi az énekeskönyvét és visszalapoz a 119. zsolnárnak arra a szakaszára, amit az imént énekeltünk, látja, így kezdődik: „óránként fáklým nékem szent igéd.” Megmondom őszintén, sokat tűnődtem azon, hogy miért így fordította ezt Szenczi Molnár Albert – nem így van az eredeti francia vers! –, ráadásul, ha magát a bibliai szakaszt olvassuk, ott nem olvassuk ezt a kifejezést, hogy „óránként” (vagyis „mindig” vagy „szüntelen”) lábunk szövétneke vagy világossága az Isten igéje. Miért van ez itt, hogy „óránként”? Már mindenfélét kigondoltam, hogy miképpen fogom felmagasztalni Szenczi Molnár Albertet mint nagyszerű egezetát, mint aki a bibliai szöveget is meg a francia eredeti zsolnárszöveget is milyen erőteljesen próbálta megérteni, és ebben a szép fordításában viszi a szívünkhöz közel: igen, jó az, ha óránként, mi több, percenként, mi több, mindig világít nekünk Istennek igéje.

De aztán, ahogy mondani szokták, leesett a papírtantusz, szépen, lassan rájöttem, hogy persze: „ó” betű! – persze, hiszen az arany abc-t magyarazzuk! – és Szenczi Molnár Albert beosztása szerint most az „ó” betű következik. (Tessék csak visszalapozni, előtte „m” betű volt, aztán most „ó”, utána jön az „ő”! Mindazáltal, hadd ne vonjam vissza mindazt, amit közben kigondoltam Szencziről, hogy milyen nagyszerű szövegmagyarázó ő, s milyen mély gondolat ez: „óránként...” – ez valóban így van. Lehet, hogy csak költői lelemény volt odairni: óránként, de mélyebb ennek az értelme. Egészen a szívünkig ér. Különösen azért, mert az előző szakaszban (a 101. versben) azt mondja a zsolnáros: *minden gonosz ösvénytől visszatartóztattam lábam*. Ez vallomás. Még korábban pedig arról beszélt: *meggondoltam az én útaimat és lábaimat a Te bizonyosságod felé fordítom* (59. vers). Hogy lehet ez, tegyük fel a kérdést? Hogy lehetséges az, hogy minden gonosz ösvénytől megtartóztassa az ember az ő lábát? Értjük, persze, metaforikus a beszéd: nem megyek a gonoszok ösvényére, Isten igazsága felé fordítom a lépteimet, vagyis: nem akarok úgy élni, úgy gondolkodni, úgy cselekedni, ahogy a gonoszok, hanem úgy akarok élni, arra igazsága szerint éljek és járjak. Igen. De hogyan lehetséges ez? S azt hiszem, testvérek, ezt nekünk egyre többet kell kérdeznünk és egyre többet kell majd keresnünk rá a feleletet, mert egyre zűrzavarosabb a világ. Nagy, szép eszményeink vannak, igyekszünk ezeket az eszményeket megvalósítani, ragaszkodunk hozzájuk, ám mindegyre azt vesszük észre, hogy zürre zűr, bajra baj, jajra jaj. Csak kettőt hadd idézzek, mindenki érteni fogja. Bár nem akarom itt a jelen folyó eseményeket kommentálni, s inkább Ámos prófétához tartanám magamat: a bölcs hallgat, mert az idők gonoszok, – mégis szólni kell. Csak két axiómát hadd idézzek, az egyiket Immanuel Kant írta, azt mondta: az én szabadságom korlátja a másik szabadsága. Ma azonban egy olyan világban élünk, amikor a szabadság bálványá lett, senki nem kvalifikálja, minősíti, határozza meg, hogy miben állna a szabadság, s lám, az egyik ember a másikon gázol át a maga szabadságára hivatkozva. S rögtön hozzáteszem másodjára: az én méltóságom korlátja a másik ember méltósága. Ezt is mondanunk kell, mert ami

ma Európában, a szólásszabadságra, a szabadságra hivatkozva zajlik, egyre zűrzavarosabb helyzetet mutat. Könnyű ebben eltévedni. Ezért is fontos megjegyezni, hogy a zsoltáros is jelzi a bajt, fölkiált Istenéhez, s elmondja hogy nyomorultnak tudja magát, holott minden gonosz ösvénytől visszatartotta lábát. De nagy nyomorúságban van, mert tört vetettek ellene az istentelenek. Csapdahelyzettel van tele a mai világ.

Hogyan lehet akkor mégis azt mondani, hogy *minden gonosz ösvénytől visszatartóztattam lábam, hogy megtarthassam a Te beszédedet?* Merthogy mégiscsak igaza van Seneca-nak, aki azt mondja, hogy aki siet, főleg, aki lejtőn lefelé fut, az nem lát a lába elé. S úgy tűnik, a mi civilizációnk sietős, türelmetlen civilizációvá lett (mindent azonnal ide, mindent egy gombnyomásra! –, digitális korban élünk, a digit az az ujjhegyet jelenti, egy gombnyomás és minden itt van). De mintha lejtőn lennénk és csak futunk lefelé gyorsuló tempóban. De miféle gyorsulás ez? Gyerekkoromban esett nálunk falun, ahol nem nagyon voltak nagy dombok. De kisebbek voltak. Egyszer a szőlődombról jött lefelé egy lakodalmas kocsis, utasai jól beittak már, ettek is, ittak is, mulattak is a kocsin, és a kocsis is jól megittasodott. Tudjuk, hogy a lovas kocsin van egy fék, egyszerű kis kampó, be kell akasztani a kerékbe, az súrlódni kezd, mert nem forog, s így aztán lehet szépen a lejtőn is lefelé menni, vagy inkább csúszni. De a nagy mámorban elfelejtették beakasztani a féket. Nos, ki az, kedves testvérek, aki a lejtőn lefelé robogó, fékevesztett kocsis elé odaáll, hogy föltartóztassa? Aki meg fut lefelé a lejtőn nagy dínomdánomban, ünneplésben, nagy zajban – jegyezzük meg a régi bölcsességet –, az meg nem lát a lába elé. Hogyan, hát akkor, hogy a zsoltáros is siet? Mert ő is igyekszik. S hogyan lehet az, hogy nem a veszedelemben, nem a romlásba, nem a megsemmisítő önfelmagasztalásba, nem a rosszba, hanem Istenhez siet? Hiszen aki siet, az elvetheti a lépést, annak könnyű csapdát állítani.

Azt mondja most a zsoltáros: *lábamnak szövétneke a Te igéd és ösvényemnek világossága.* Régies szó ez: *szövetnek*. Tudjátok jól, én nem szoktam habozni, ha mai nyelvre kell fordítani egy-egy régi szót, vagy igét, csak értsük jól a Bibliát (ámbár – megjegyzem - nincsenek fölösleges szavaink). A *szövetnek* szót most nemcsak azért hagytam meg, mert szép és jó csengése van, hanem azért is, mert ez egy terminus technicus. Igen, így is fordíthatnánk: mécses, lámpás a Te igéd. Csakhogy ez nem az a mécses, amit úgy általában régen meggyújtottak, (mondjuk mint egy petróleumlámpát, vagy gyertyát), hanem ez egy olyan alkalmas volt, ami szentséges funkciót töltött be. Mózes II. könyvében olvassuk, amikor Mózes leírja, milyen legyen a szent sátor, elrendeli, hogy hétkarú alkalmasra mécseseket állítsanak a sátorba a szentek szentjébe vezető úton, és ezek a mécsesek égjenek szüntelenül és világítsák meg az utat Isten felé, a szentek szentje felé (2Mózes 25). Azt olvassuk ott, hogy a régi szer-tartási rend szerint ezeknek a mécseseknek – a régiek így fordították, szövét-nekeknek – szüntelenül égniük kellett. A papi rend egyik feladata az volt, hogy a szövétnekek szüntelenül világítsanak, hogy aki szükségben van, imádkozni akar, felajánlást készül tenni, hálaadásra igyekszik, aki oltalomért fohászko-

dik, egészen biztosan oda találjon a szentek szentjébe. Ezt a képet használja a zsoltáros, és azt mondja: Uram, a Te igéd, a Te beszéded az én lábam szövéténeke. Én magamtól elbotlanék, én magamtól elvéteném az utat, én magamtól nem tudom, hogyan lehet Istenhez eljutni...

Milyen felfoghatatlanul nagyszerű és csodálatos, hogy nekünk beszélő Istenünk van! Keveset gondolunk ezzel. Valószínű azért sem gondolunk vele sokat, mert fecsegő korban élünk, valószínű, azért sem gondolunk vele sokat, mert csak a székelly vicciben hallgatnak az öregek, mi azonban egy sokat beszélő kor gyermekei vagyunk. De valószínűleg azért is gondolunk vele keveset, mert a keresztyénség eleve beszélő vallás, ígét hirdető, üzenetet tovább adó, kommunikáló vallás, – és ez önmagában véve jó dolog. Csak időnként eltakarja előlünk ezt a nagy csodát, ezt a felfoghatatlan áldást, hogy Isten beszélő Isten. Mi több, amit még kevésbé tudunk felfogni, hogy Isten éppen az Ő beszéde, az Ő igéje által alkot és terem.

Szólt az Isten: legyen világosság és lett világosság. Ez azt jelenti kedves testvérek, hogy nem a világossággal kezdődik a világ, pedig így szoktuk gondolni: kezdetben lett a világosság (1Mózes 1,3). Fiat lux. Kezdetben volt az Ige – mondja János (János ev 1,1). S ez kiigazítja a gondolatainkat. Kezdetben volt az isteni szó, tehát minden, ami lett, az Isten szavával kezdődött. Isten beszélő Isten. Ha bele tudunk borzongani, és pedig hálás szívvel, ebbe a nagy felismerésbe, nagy titokba, akkor sejteni kezdjük, hogy milyen csodadolgot mond ki a zsoltáros: Isten beszéde világít nekem. És ha ehhez még hozzávesszük azt is, amit említettem, hogy ugyanis a szent sátorban, aztán később a templomban ott volt a szövétnek és világított, és utat mutatott a szentek szentje felé, akkor még azt is elmondhatjuk nagy csodálattal: íme itt a felelet arra a kérdésre, hogy miképpen van az, hogy nem tévedünk el, amikor Isten felé igyekszünk, sőt sietünk.

Vagyis a zsoltárnak ez a szakasza a közelítés igéje. Mélyen a szívünkben él a próféta szava. Egy megrendítő történelmi pillanatban, amikor Isten népe végső elesésben van, már minden zűrzavarossá vált, minden igaz és nem igaz és az ellenkezője is igaz, elérkezett a relativitások uralma és minden összeomlóban van, dől az önhittség tornya, akkor így üzen Isten, a beszélő Isten a próféta által: keressétek az Urat, amíg található (Ézsaiás 55,5). Ezt Jakab apostol így fordítja: közeledjete hozzám és én is közeledni fogok hozzátok (Jakab 4,8). Erről a közeledésről vall most a zsoltáros. Szövétnek az ige, olyan mécses, amely megvilágítja számunkra az utat. És hogy mennyire így van, milyen mélyen szakrális terminus technicust használ, azt bizonyítja a 108. versben, ahol ezt mondja: *szájamnak önkéntes áldozatai legyenek kedvesek Teelőtted*. Tudjuk jól, hányféle áldozat volt a mózesi rendelkezésekben, s a legtöbb áldozat valamilyen élethelyzetből fakadt. Voltak fogadalmi áldozatok, amikor valaki nagy dologra készült és Isten elé állt és fogadalmat tett, hogy ha Isten őt megsegíti, akkor majd áldozni fog. Volt bűnért való áldozat, amikor a bűn úgy jelent meg, mint valami adósság, amiért törleszteni kellett. Voltak tisztulási áldozatok, amikor valakinek beszennyeződött az élete, aztán keresztülment egy megtisz-

tulási folyamaton. Voltak hálaáldozatok, amikor valaki ugyan nem tett fogadalmat, de nagy jót tapasztalt, fölésmélt és hálaáldozatot mutatott be Istennek. De találunk egy különös kifejezést is, nem sokszor ugyan, de világosan: önkéntes áldozat. (Leginkább akkor találjuk ezt a szót, amikor önkéntes felajánlásokról van szó, pl. a szent sátor, 2Mózes 35, vagy a templom megépítésére, Ezsdrás 1). Most erről beszél a zsoltáros, ezt mondja a 108. versben: *számnak önkéntes áldozata legyen kedves Teelőtted*. Ez a szabadság pillanata. Ez az a pillanat, amikor úgymond látszólag nem történik semmi különös velünk, nem vagyunk veszedelemben, hogy Istenhez szaladjunk, segítséget kérjünk Tőle és megígérjük és megfogadjuk, hogy ha megszabadít, akkor valamilyen áldozattal, jó dologgal megmutatjuk hálánkat; itt nem mentünk keresztül korábban semmiféle beszennyeződésen, hogy meg kellene tisztulni, és megtisztulván, áldozatot vinni az Istennek. S a bűn! Nem is akarok most ebbe belemélyedni, nem vagyok én bűnüldöző. Meghagyom, olykor úgy érzi az ember, amikor tökéletesen elégedett önmagával, hogy nincs vétek, nincs bűn, minden rendben van. S mégis, de sokszor és inkább lenyom a bűn. De mindezek közepette – nyomorúság, betegség, bűn – van olyan pillanat, amikor föltolul az ember szívében egy boldog Isten-tudat. És ezt a pillanatot jelzi ez a különös kifejezés: önkéntes áldozat (szó szerint éppen önkéntességet jelent). Önként, a magam akaratából megyek Istenhez. Nem szükség miatt, nem baj miatt, nem kérni megyek Istenhez, nem fogadalmat tenni megyek Istenhez, nem fogadkozni megyek Istenhez, — önként megyek Istenhez. Mert szeretem Őt. És amit fölajánlok, amit Istennek akarok adni, az önként van, az a szabadságomból van. Nem arra való tehát a szabadságom, hogy távolodjam Istentől (ez a mai ember nagy eszménye), hanem arra való a szabadságom, hogy közeledjek Istenhez. Ez itt a közeledésnek csodálatos igéje.

Van azonban ebben a csodálatos helyzetben és megtapasztalásban néhány bökkenő is, mint ahogy ezt mindig is látjuk a zsoltár egy-egy strófája kapcsán: a zsoltáros föltolul nagy szeretetében, mert szereti Istent, látja Isten jóságát, ki mondja, hogy az ő útja az Isten által elrendelt út, az Isten törvényei egyáltalán nem rettenetes törvények, hanem nagyon jó törvények, s azokat lehet szeretni, továbbá Isten igazsága mindent felülmúl, ám mindeközben mintegy ellentükrökben megjelennek a nehézségek is, – és bizony, itt is megjelennek. Hármat sorol föl, hadd szóljak még ezekről röviden, mert így teljes a zsoltárosnak ez a szép vallomása.

Az első nagy nehézségről (melyről már beszélt korábban, 50. és 97. vers) azt mondja: felettébb nagy *nyomorúságban* vagyok, Uram, eleveníts meg a Te igéd szerint (Vagy igéd által, vagy ígéreted szerint; láttuk ezt már, sokféleképpen tudjuk érteni.) Felettébb nagy nyomorúságban vagyok. Ez a szaggattatásnak és a megaláztatásnak a pillanata. Csak egyetlen egyet hadd hozzak ide, mert ez igen sokféle féle lehet, kezdve attól, hogy maga Isten az, aki megaláz bennünket. Emlékszünk, így kiáltott a zsoltáros: jó volt nekem, hogy megaláztál (71. vers), és csodálkoztunk, ugyan mit jelent, hogy jó, ha Isten megaláz. De most nem ezt a helyzetet idézi, hanem azt, amikor lebukik az ember. Felette ellen-

tétes ez a mozgásirány, *felette megaláztattam*. Jó is ez, kedves testvérek. Felette megaláztattam. Hallottuk a múltkor: aki fel felmagasztalja magát, megaláztatik. És Isten gyakran engedi, hogy ez megtörténjen velünk. Mikor *felette* jönak gondolom magamat, *felette* tisztabszédűnek gondolom magamat, amikor úgy vélem – mostanában Magyarországra is bejön ez a szó az angolszász világból, hogy – rendben van az integritásom, az épségem, erkölcsös ember vagyok, akkor szól valaki, kérdez valaki valamit, rámutat valaki valamire, s máris nem vagyok az, akinek gondolta magamat. Vagy félig nyitva marad az ajtó, miközben én beszélgetek mobiltelefonon, én, a szent ember, és meghallja valaki a nyitott ajtón keresztül, hogy a világ legocsmányabb szavaival kommunikálok valakiről. Én, a szent ember. Megalázó pillanatok ezek, mert egy pillanat alatt összetörik az énképünk és máris nem tudunk önmagunkba szerelmesek lenni, pedig annál édesebb és andalítóbb dolog nincsen, mikor az ember szeretheti önmagát. *Eleveníts meg a Te ígéreted szerint* – kiált a zsoltár. Mert az én szavaim, amiket önmagamra pazaroltam, és kiköltöttem magamból, azok csak lefelé húznak. Uram, újíts meg, eleveníts meg, adj életet, – mert itt az életről van szó, s nem arról, minek gondolom magamat. Újíts meg a Te ígéd, a Te ígéreted szerint.

Aztán azt is mondja a zsoltáros, hogy *lelke veszedelemben van*. Szó szerint így kéne fordítani: lelkem mindég a kezemben van. A kifejezés jellegzetes hebraizmus, azt fejezi ki: kezembe kerül valaki, vagyis kiszolgáltatottá válik. Többnyire harci helyzetet ír le a kifejezés: valaki az ellensége a kezébe került, kiszolgáltatottá vált, vagyis ez egy ellenséges ütemű kifejezés. Szó szerint fordítom: lelkem a kezemben van, tehát: önmagam számára én magam vagyok a legsúlyosabb veszedelemben önmagam által. Bonyolultan hangzik, de van-e bonyolultabb annál, hogy az ember önmaga ura (életem a saját kezemben van) és egyúttal önmaga legnagyobb ellensége (életem veszedelemben van, mert a saját kezembe vettem)? Én vagyok önmagam számára a legnagyobb veszedelem. Ezért mondja, hogy lelkem mindig veszedelemben van, mert az ellenség, a haragosok nincsenek itt mindig. Tudunk mi nagy falat építeni, ajtót bezárni, embereket kizárni. Ki az, aki mindig velem van, ki az, akinek mindig a kezében vagyok? Az én magam vagyok. Önmagam számára vagyok a legnagyobb veszedelemben. Hamvas Bélának van egy nagy, civilizációkat leíró kifejezése: létrontás, sorsrontás, aztán ebből a magyar lélektan kutatói alkottak egy másik kifejezést: önsors-rontás, de még egyszerűbb lenne csak ezt így mondani: önrontás. De könnyű a másokra ráfogni: fölgáncsolt, bajt hozott rám. (Akik akarnak vuduzni azt mondják: megátkozott a másik. S mit tudom én, miféle zagyaságokat lehet itt még mondani.) Azt mondja a zsoltáros: önmagam kezében vagyok, veszedelemben vagyok. Rettenetes helyzet ez, ezért kiált utána így: lelkem mindig veszedelemben van, *mindazáltal* a Te törvényedről nem felejtkeztem el. Semmi nem ment meg bennünket ebből az önrontó, törvényrontó, létrontó veszedelemből, csak az Isten törvénye. Ahogy Pál apostol mondja a Római levélben: Isten azért adta az Ó törvényét, hogy megtartsa az emberi életet. Ha nem ad törvényt, szétdől a világ.

És végül, a harmadik nehézség, amit itt elmond a zsoltáros: *tört vetettek ellenem az istentelenek, s hozzáteszi rögtön: de a Te határozataidtól el nem tévelyedtem.* A 124. zsoltárt olvashatnánk ide, a hálaadó éneket, melyben a zsoltáros, mint megszabadított ember, Istent magasztalja, mondván, hogy lábam a törbe akadt, Isten megszabadított, a tör elpattant és az én lelkem, az én életem föl-
röppent, mint a törből kiszabadult madár (Zsoltár 124,7). Ez is egy terminus technicus, speciális szó fejezi ki a madarásztört, azt a csapdát, amelybe belesétál szegény árva kis madárka, fölcsap a csapda, megfogja a madarat. De hogyha Isten igéjéről beszéltünk, és elmondtuk, hogy ez az ige világosságot ad, ez az ige életet ad, akkor azt is el kell mondanunk, hogy ez az ige meg is szabadít. Megszabadít ez az ige. Ahogy Pál apostol mondja Timóteushoz írott levelében (2Tim 2,26), hogy az evangélistának, az Isten igéje hirdetőjének az az egyik tiszte és szent kötelessége, hogy az ígét hirdetve fölébressze az embereket, akik az ördög törében voltak. Hogy fölébressze őket. Hiszen értjük jól, ez a kifejezés metaforikus. Nem vagyunk mi sem papagájok, sem verebek, sem baglyok, hogy madártörbe essünk, — lelki értelemről van szó: az én elenségeim, az istentelenek tört vetettek nekem, csapdát állítottak nekem. Isten beszéde szabadít ki.

Három nehézséget említett a zsoltáros. Ezek miatt mondja olyan bátran, hogy lába előtt szövétnek, mécses, lámpás, lába előtt világít az Isten igéje. Világít az Isten igéje, de nemcsak világít, hanem életet is ad és meg is szabadít. De idézzük fel a meghatározó képet. A szent sátor szövétnekei rögzített lámpások, a szentek szentje előtt vannak, ott a helyük. Nem a mi kezünkben vannak. Az ige nem zseblámpás. Az ige nem valami – most már mondhatom korszerűen is – mobiltelefon, amit előveszek, megnyomom a megfelelő gombot, és világítok vele. Az ige a szentek szentje felé hív és annak világít, aki közeledik, annak világít, aki keresi az Istent, annak világít, aki siet az Istenhez, annak világít, aki vágyakozik az Istenhez, annak világít, akinek a szívében föltolult az Isten iráni szeretet és igyekszik, hogy szabad és önkéntes áldozatot hozzon.

Az Ószövetség sosem határozza meg, hogy mi az önkéntes áldozat tartalma. Az összes többi leírja, a kultuszi törvények egészen pontosan szabályozzák, hogy a mit tartalmazzon a fogadalmi áldozat, a hálaáldozat, mit kell vinni tisztulási áldozatul. Az önkéntes áldozat tartalmát nem írja le. De a lényegét igen. Az pedig én magam vagyok. Ahogy Kálvin mondja: szívemet égő tiszta hálaáldozatul Neked ajánlom, Istenem. Istenhez igyekezni, magunkat szabadon följánlani, – ezért világít az Isten igéje, ezért szövétneke a mi lépteinknek. Világítson mindannyiatoknak Isten igéje, hogy meghívjon, utat mutasson, életet adjon és megszabadítson. Ámen

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által, az igyekvőkért könyörgünk most, akik Hozzád sietnek. Szükségben, bajban, nyomorúságban, elenességben, vergődésben Hozzád igyekeznek, hogy jóságodat, bocsánatodat, áldásaidat, hűségedet megtapasztalják. A keresőkért könyörgünk, Mennyei

Atyánk, akik még nem tudják, merre induljanak, fontolgtatják útjaikat, sokféle hang hívja, szólítja, csábítja őket. Igéddel szólítsd meg, hívd őket, hogy Hozzád igyekezzenek, Téged keressenek és meg is találjanak, Krisztusunk ígérete szerint, mert aki keres, az talál. A csapdában vergődőkért könyörgünk, Mennyei Atyánk, akik eltévedtek, akik hamis hangokra hallgattak, akik lidércfény nyomán indultak útnak. Vigyél számukra szabadítást, és ahogy elpattan a tör és a madár kiszabadul, lelkünk törét is pattintsd el, hogy Hozzád emelkedhesünk, Neked ujjonghassunk, Benned élhessünk, Neked örülhessünk, s megkapjuk mindazt, ami boldogság és élet.

Kérünk a betegekért, áraszd ki reájuk gyógyító irgalmadat. Könyörgünk a gyógyítókért, az orvosokért, az ápolókért, a sok nehéz helyzetért, pillanatért, amikor beteggel kell együtt elindulni gyógyító húséged felé. Könyörgünk a gyászolókért, a szomorkodókért. Krisztus vigasztalásával erősítsd azokat, akik ravatalok mellett állnak meg a rákövetkező héten. Könyörgünk Urunk népedért, a keresztyén gyülekezetekért, anyaszentegyházadért és a szétszórtságban élő Krisztus-követőkért, akiknek szívére helyezted az életnek beszédét. Őrizd és óvd életüket. És magunkért is könyörgünk, Mennyei Atyánk, akik most hallottuk Igédet, add, hogy befogadjuk, add, hogy szóljon és visszhangozzon szívünkben, és mi magunk is szent igyekezettel igyekezzünk Hozzád, s vallhassuk boldog örömmel: lábamnak szövétneke a Te Igéd. Krisztusért kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen